

הכלמ"ח - אך היא עדיין חיה וקיימת - אי שם בארץ

הצברית לא מתה

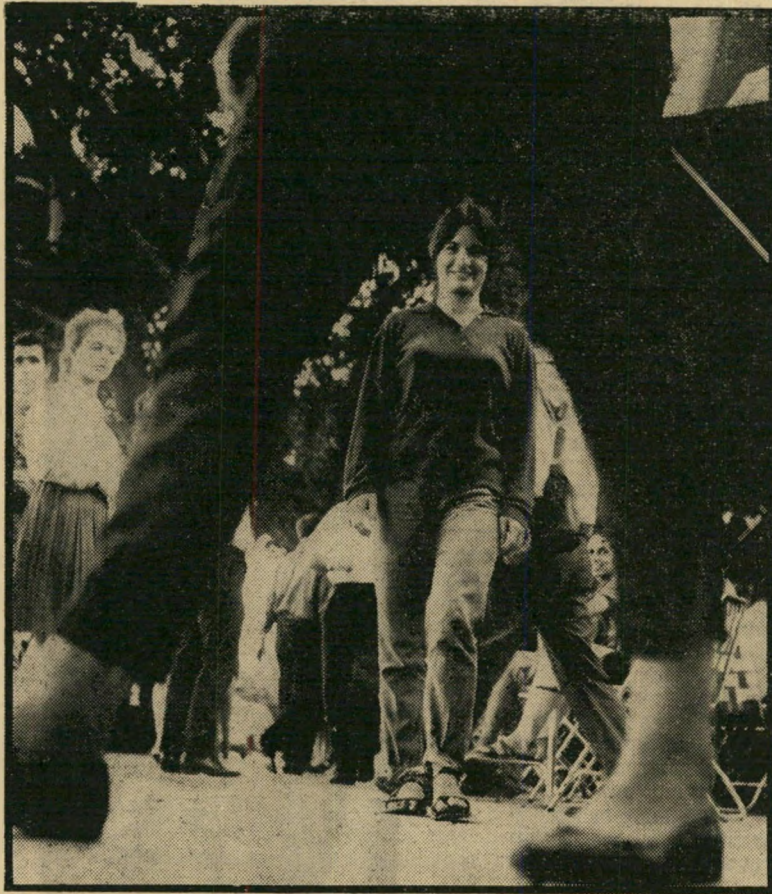

אלישבע וטוברג

סית שתסכים לעבוד כמלצרית? יום אחד שמו לב חברותיה לעבודה שכל הלקוחות מתרכזים וזקא באיזור שלה. הן מלצריות הקשישות והעקומות עיקמו עוד יותר את הפרצוף שלהן, ואמרו לבעל הבית החביב: "או היא - או אנחנו!" היא פוטר.

למרות שכל בנות-גילה חושבות שגורא נראא חשוב לא לצאת לרחוב בלי אודם ובלי פרצוף מאופר היטב, היא חושבת אחרת. אם אתם רוצים לדעת, אז היא חושבת שהעבודה שהיא לא מתאפרת ולא משתמשת באודם ונעלים על עקב גבוה - זה הסוד שלה. כי "מה הקונץ להיות דומה לכולם?"

אבל שלא תחשבו לכם שהיא רוצה להיות אכסלוסיבית, ושכולם יסתכלו רק עליה. להיפך, היא אפילו מציעה לכל השאר ל- הפסיק עם האודם הזה, ועם אולם הריקודים של אוויה, מפני שדברים כאלה יש גם בי אמריקה ובאנגליה ובכל העולם. "אז למה שלנו לא יהיה משהו מקורי?" למה באמת?

הציע לה לבוא איתו להצגה שניה, וכדי להיות יותר משכנע בתפקיד הדון-ז'ואן הן מזדקן, נעזר גם בידיו. מסכן, התרה הוקן. לא רק שהתשובה ש- קיבל השאירה אותו בפה פעור - הוא בכלל מתבייש מאז להראות את פרצופו ברחוב.

להצלחה גדולה יותר זוכים בני-המושבים, או קיבוצניקים צעירים, או כאלה שדומים לקיבוצניקים צעירים. זה מוכיח שלא רק קטבים נמשכים זה לזה. כשהיתה חילת, כל חיילי הבסיס היו

אמריקאית מאוד. היא לא מוכנה לספר מה קרה אז, אבל האמריקאי הוא, מה-הוא-חושב-לו, בכלל לא מראה יותר את פרצופו בארץ הקודש. או איפה כל החתיכות שמשתגעות אחרי גישואי-פספורט?

שבע, שבע ושבי

א יפה שהיא היתה - תמיד השתגעו אחריה. זה מובן. מי שלא מאמין, ש- יעיף מבט בתמונות. היא היתה בצבא, וכל הבסיס היה משרי גע. היא באה הביתה לחופשה, וכל ה- מושב השתגע. היא יצאה לסיוור בדינונגוף, או תיכף כל בתי-הקפה הפכו לבתי-משוגעים. "וא! תראה איזה חתיכה עוברת ברחוב", לחש משוגע אחד באוזני כל הנורמאלים, שתיכף השתגעו. היה משוגע אחד, הכי משוגע מכולם, גברבר בשנות הארבעים המאוחרות, שאשתו המכוערת נמאסה עליו פתאום, לאחר שראה את הצברית היפהפיה. הוא הספיק להזמין אותה לארוחת-צהריים.

החתיכה כל מי שראה את ה- המקור, היה בטוח ללא כל ספק שהנערה המצולמת היא חתיכה-דינונגופית מצוינה.

הצברית יפה כמו למעלה, אבל ילדי השטח-קופ עם הצמה, מסגירות את החיוך מאחורי הרצינות האימה הזאת.

להגיד מהמשרור שאול שטרניחובסקי, ש- אמר פעם כי "האדם אינו אלא יציר נוף מולדתו."

משהו מקורי

י שלא תחשבו שאם היא צברית טיפיר סית, ושאל היא הספיקה לגרום שבך- לב לכל מיני רחוקים מקצועיים, היא לא יודעת להתנהג בנימוס ולהשתמש במילים כמו תודה-רבה, ובבקשה, ותיסלח לי מה השעה? כי למרות שלכל הצברים יש קוצים, כפנים הם מתוקים וטעימים. אך לא תמיד היופי עוזר בחיים. וזאת יוכיח הסיפור הבא. יום אחד היא החליטה ש-זה לא יפה שאבא ואמא יעבדו כל היום כמשק, ואני אלמד בסמינר על חשבונם.

אז היא הלכה לחפש עבודה. בוס זקן קיבל אותה כשימחה תחת חסותו. הוא היה מבוסס ממנה, והיא היתה מבוססת מהליו רות המעטות שהרוויחה, במשך כמה ערכים בשבוע. לא חשוב שהעבודה לא היתה כל כך נעימה. מי מכיר בחורה יפה ואינטליגנט

ממרים לחרה-האוכל ביום שהיא היתה בתורנות-מיטבת. הפדיון של השקים היה מרקיט שחקים כשהיא הופיעה שם. היה שם חייל-שתיין אחד, שהיה מחסל בקבוק קוניאק אחרי ארוחת-בוקר. יום אחד, כשהיה שיכור כלום, הוא חרט על הקיר של הצריף שלו כתובת מאירת עינים, שנועדה לשמש סיסמת פירסומת לקוניאק 777: "על שלושה דברים עומד העולם - על שבע, שבע ושבי".

היא יודעת שהיא יפה, אבל זה לא מפריע לה. כי היא יודעת עוד המון דברים. למשל, שהיא אוהבת לראות איך השמש שוקעת בערב, בים שקט כמו ראי, ואיך היא זורחת בין צוקי הריאפריים. לא, שלא תחשבו לכם שהיא אומרת סתם מילים, בשביל לעשות רושם על מישהו, או כדי לסבר את האוזן. היא אוהבת לראות את השמש, או מה? היא גם לא מתרגשת כשאומרים לה שהיא יפה, וזה בכלל לא איכפת לה. כי זה ב- אמת לא קונץ להיות יפה, ובכלל זה ש- היא יפה זה בכלל לא באשמתה. חוץ מ- הוריה, אשמים בכך גם הנוף של חבל הארץ בו היא נולדה וגדלה. את זה היא למדה

סיוור בדינונגוף

טענה בחכה מעריצים ש- ניח. להיצע-חיד חציני-ידי חיא, בחזאי, "זכר הימים שישבנו סביב למזורה", וכו'.